

ИЛЯ ВАРШАВСКИ НА ОСТРОВА

Част 0 от „Вечните проблеми“

Превод от руски: Марко Марков, 1977

chitanka.info

Стояхме всички на брега и гледахме отдалечаващия се „Албатрос“. Той беше вече така далече от нас, че не можех да различа има ли хора на палубата. Сетне над комина му се появи бяло облаче пара, а след няколко секунди чухме протяжен вой.

— Край — рече татко. — Сега можем колкото си искаме да играем на робинзоновци: имаме си истински необитаем остров, колиба, дори Петкан.

Няма що, добре го измисли: дебелият неповратлив робот — Петкан! Роботът бе съвсем нов, от всяка негова цепнатинка избиваха под лъчите на слънцето капчици масло.

— Вижте, той се поти! — казах аз.

— Кой ще стигне пръв?! — извика мама и ние се втурнахме презглава към къщи.

Пред самия финиш аз се спънах в някакъв корен и тупнах на земята. Татко каза, че това е нещастен случай и бягането трябва да се повтори, а мама ме попита много ли съм се ударил. Отговорих, че това е нищо и че спокойно може да бягам отново, но в това време прозвуча звънец и татко каза, че навярно ни викат от „Албатрос“ и ще трябва да отложим състезанието.

Звънецът дрънча, докато татко включи видеофона. На екрана се появи капитанът на „Албатрос“, беше както преди в скафандър и шлем.

— Ние си отиваме — каза той, — защото...

— Разбирам — прекъсна го татко.

— Ако ви потрябва нещо...

— Знам. Щастливо плаване.

— Благодаря. Останете със здраве.

Татко изключи, екранът угасна.

— Завинаги ли си отидоха? — попитах го аз.

— Ще се върнат, за да ни вземат.

— Кога?

— След три месеца.

— Толкова късно?

— Не се ли радваш, че най-после ще бъдем сами и никой няма да ни пречи?

— Разбира се, радвам се — отговорих аз и това беше чистата истина.

Та нали през целия си живот съм виждал татко всичко на всичко три пъти, и то за не повече от месец. Когато долиташе, у нас винаги беше пълно с народ и ние никъде не можехме да излезем, без да се събере тълпа, и татко започваше да раздава автографи и да отговаря на маса въпроси. Никога не се е случвало да бъдем заедно истински.

— Хайде да разгледаме владенията си — предложи той. Нашата „колиба“ се състоеше от четири стаи: спалня, столова, детска и кабинет — за татко. Освен това — кухня и хладилна камера. Кабинетът бе пълен с всякаква апаратура, имаше и истинска електронноизчислителна машина. Татко каза, че ще ме научи да работя с нея, за да му помагам при съставянето на отчета.

В моята стая имаше легло, маса и голяма библиотека, натъпкана догоре с книги. Искаше ми се да ги разгледам, но татко каза да оставя това за после, след като разгледаме острова.

На двора бе инсталирана малка електростанция. Ние с татко се опитахме да пуснем двигателя, а мама през цялото време мърмореше, че такива механици като нас непременно ще повредят нещо, но ние нищо не повредихме, само проверихме тока в акумулаторите.

После отидохме да видим антената и татко не хареса насочването ѝ я заповяда на Петкан да се покатери на върха и да обърне дипола точно на север, но стълбът бе метален, роботът се плъзгаше по него и все не можеше да се изкачи. Тогава ние с татко намерихме в електростанцията колофон, посипахме с него дланите и коленете на Петкан и сега той много ловко се изкатери до върха и направи всичко, което бе необходимо, а ние стояхме долу и ръкопляскахме.

— Татко, може ли да се изкъпя в океана? — попитах аз.

— Не може — отговори той.

— Защо?

— Опасно е.

— За кого е опасно?

— За тебе.

— А за теб?

— Също.

— А до самия бряг?

— В океана не бива да се къпем — каза той, а аз си помислих: навярно когато татко изрича с такъв тон „не може“ там, на далечните планети, нито един член на екипажа не смее да му противоречи.

— Можем да се изкъпем в лагуната — добави татко. Не беше лошо от къпането в океана, защото тази лагуна се оказа голямо езеро в средата на острова, а водата ѝ бе топла и съвсем прозрачна.

Тримата се състезавахме по плуване, после с татко се гмуркахме, за да видим кой ще събере повече раковини от дъното: аз събрах повече, защото татко събираше с една ръка, аз — с две.

Когато ни омръзна, направихме за мама корона от коралови клонки и морски водорасли, а татко я накичи с морска звезда.

С нея мама приличаше на истинска кралица и ние застанахме на едно коляно пред нея и тя ни посвети в рицарство.

После аз помолих Петкан да поплува с мене. Беше много забавно да се гледа как той пристъпва към водата, щрака с решаващото си устройство и отстъпва назад. След това изведнъж отвинти палеца на ръката си, хвърли го във водата и когато палецът потъна, важно заяви, че роботите не могат да плуват. Ние се превивахме от смях, толкова самодоволен беше видът му. Тогава аз го запитах могат ли роботите да носят на ръце момчета като мен — отговори, че могат. Стъпих на дланите му и той ме вдигна високо над главата си, до самия връх на палмата, и аз късах кокосови орехи, хвърлях ги долу, а татко ги ловеше.

Когато слънцето се спусна съвсем ниско, мама предложи да отидем при океана и да погледаме залеза.

Слънцето стана червено-червено, докосна водата и от него към брега се проточи алена светеща пътека. Присвих очи и си представих, че летя по тази пътека право към Слънцето.

— Татко, случвало ли ти се е да летиш към Слънцето? — попитах аз.

— Случвало се е — отговори той.

— А там то прави ли такава пътека?

— Не.

— Какъв е цветът на небето там?

— Черен — каза татко. — Там всичко е по-друго... непознато и... враждебно.

— Защо? — попитах аз.

— Ще ти разкажа някога за това подробно, сине — каза той. — А сега да вървим да вечеряме.

В къщи ние измислихме много интересна игра. Мама стоеше пред хладилника, а ние отгатвахме какво държи тя в ръцете си. Разбира

се, всеки от нас назоваваше любимите си ястия и по някакво си чудо ние всеки път отгатвахме. Затова вечерята бе чудна.

Татко отвори бутилка вино и каза, че не е вредно след къпане мъжете да глътнат по чашчица. Той наля на мене и на себе си по-пълна чаша, а на мама — мъничко. „Само да се чукна“ — каза тя.

След вечеря гледахме концерт по телевизията и дикторът каза в началото, че той е посветен на нас. Мама чак се изчерви от удоволствие, защото тя много се гордее с нашия знаменит татко.

Предаваха най-хубавите песни, а една певица дори изпя моята любима песничка за катеричката, която събира лешници. Просто да се чудиш как са научили за нея...

Концертът свърши, татко каза, че трябва да пише отчета си, а аз отидох да спя. Вече бях в леглото си, когато дойде мама, за да ми пожелае лека нощ.

— Мамо, постой с мене — помолих я аз.

— С удоволствие, мило — каза тя и седна до мен. В отворения прозорец грееше луната, беше светло като ден. Гледах маминото лице и мислех колко красива и млада е тя. Целунах ръката ѝ, дъхаща на нещо много приятно и тъжно.

— Мамо, защо мирисите биват тъжни и весели? — попитах аз.

— Не зная, мило — отговори тя. — Никога не съм се замисляла за това. Може би всеки мирис извиква у нас някакви спомени, тъжни или весели.

— Може би — казах аз.

Беше ми много хубаво. Припомнях си отминалия ден, най-хубавия ден в моя живот, и си мислех, че ни предстоят още осемдесет и девет такива дни.

— Ох, мамо — казах аз, — колко прекрасен е животът и как не ми се иска да умра!

— Ти ли, щиглец такъв, говориш за смърт? — каза тя. — Та пред теб е цял един огромен живот.

Беше ми много мъчно за нея: още на „Албатрос“, през нощта, аз чух как си говорят с татко за тази ужасна болест, с която той се заразил в Космоса, и за това, че ни остава да живеем не повече от три месеца, ако през това време не открият начин да я лекуват. Нали затова екипажът на „Албатрос“ беше облечен в скафандри, а ние никъде не

излизахме от каютата. И в океана не бива да се къпем навярно, защото тази болест е много заразна.

И все пак аз си помислих, че когато хората много се обичат, трябва да си казват винаги само истината.

— Недей, мамичко, мила — казах аз. — Дори да не открият начин да излекуват тази болест...

— Ще открият — тихо каза мама. — Непременно ще открият. Можеш да бъдеш сигурен в това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.